

Kázeň z evanjelických večerných Služieb Božích, 2. 4. 2024, 18.00 hod., utorok po 2. slávn. veľkonočnej, Bratislava, Legionárska 6, ES: 153, 144, 151

Lukáš 24, 35 - 48: „³⁵ Vyrozpávali aj oni, čo sa stalo na ceste, a ako Ho poznali podľa lámania chleba. ³⁶ Keď o tomto hovorili, postavil sa On sám medzi nimi a riekol im: Pokoj vám! ³⁷ Poľakaní a zdesení sa domnievali, že vidia ducha. ³⁸ I povedal im: Čo ste prestrašení a prečo sa vám rodia v srdci pochybnosti? ³⁹ Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja. Dotknite sa ma a presvedčte sa, že duch nemá kosti a mäso, ako vidíte, že ja mám. ⁴⁰ Keď to hovoril, ukázal im ruky a nohy. ⁴¹ A keď od radosti ešte neverili a divili sa, povedal im: Či máte tu niečo zjesť? ⁴² Podali Mu kúsok pečenej ryby a plást medu. ⁴³ Vzal teda a jedol pred nimi, ⁴⁴ hovoriac im: Toto sú moje slová, ktoré som vám hovoril, keď som bol ešte s vami, že **sa všetko musí splniť, čo je napísané o mne v zákone Mojžišovom, v prorokoch a v žalmoch.** ⁴⁵ Vtedy **im otvoril rozum, aby pochopili Písma.** ⁴⁶ Riekol im: **Tak je napísané, že Kristus musel trpieť a na tretí deň vstať z mŕtvych** ⁴⁷ a že sa musí kázať v Jeho mene pokánie na odpustenie hriechov všetkým národom, počnúc od Jeruzalema. ⁴⁸ **Vy ste svedkovia toho.**“

Milí bratia, milé sestry!

Čo chceme odovzdať svojim deťom - budúcim generáciám? - Túžime, aby boli šťastné a našli si svoju cestu v spoločnosti i v cirkvi. To nie je vždy jednoduché

a vonkoncom nie samozrejmé. Snažíme sa im odovzdať tie hodnoty, vlastnosti a emócie, ktoré pri našom videní života pokladáme za nosné.

Konkrétnejšie to znamená, že získajú nástroje, nadobudnú hodnoty, ktoré im dodávajú určitú silu a pevnosť aj v búrkach života.

Nech sa už však o to usilujeme akokoľvek, azda všetci máme rovnakú skúsenosť: **naše deti sa nikdy nestanú presne takými, ako sme si ich na začiatku predstavovali, ako sme si to vysnívali.** To nie je zlé, ak sa im darí, ak zaujmú svoje miesto v spoločnosti a nájdu si svoj duchovný domov v cirkvi. Keď však mladí odmietnu, čo sme im vstepovali, keď si osvoja celkom opačné hodnoty, zostane nám smútok v duši a oči pre plač. Napríklad otec športovec môže akceptovať, že jeho syn sa viac zaujíma o hudbu ako o šport, ale sotva môže prijať, že zo syna sa stane povaláč či zločinec. **Mnohé hodnoty sú také dôležité, že robíme všetko pre to, aby sa stali našimi vlastnými a prijali ich aj ďalšie generácie.**

Čítali sme zo záveru poslednej (24.) kapitoly Evanjelia podľa Lukáša. Pán Ježiš Kristus sa po svojom vzkriesení zjavuje svojim učeníkom, zveruje im úlohu **odovzdávať to, čo považuje za podstatné a to s rovnakou a láskou oduševnením, aké máme my k svojim deťom.** Hovorí: „**Vy ste svedkovia toho.**“ - **Podel'te sa s ľuďmi o evanjelium - dobrú správu o spáse, ktorú som vám ponúkol.**“

Ako reagujeme na tento Ježišov príkaz?

Tri prvky sa javia ako zásadné:

1) Presvedčenie. Keď napríklad žiadame svoje deti, aby boli úprimné, je to preto, lebo sme presvedčení, že je to najlepší spôsob, ako sa im bude v živote dariť, ako si zachovajú dobrú povest', ako si získajú verných priateľov, ako budú šťastné. A pravdaže, my sa usilujeme byť čo najúprimnejší k svojim deťom.

Učeníci, o ktorých svedčí Biblia, spočiatku nechápu silu vzkriesenia. Sú prekvapení a šťastní, že Ježiš vstal z mŕtvych. Ich údiv a radosť však musia ustúpiť hlbšiemu presvedčeniu. Bez neho by sa skrze učeníkov neudialo toľko Božích zázrakov v ich živote a vo svete.

Otázka pre nás znie: **Sme presvedčení o kresťanstve? Ako by vyzeral náš život,**

keby neexistoval Boh, cirkev, nádej? Čo by sa s nami stalo, keby v určitých kľúčových chvíľach neboli vypočuté naše modlitby, keby naše rodiny neboli ochránené, keby neprišla Božie pomoc?

Aby sme boli svedkami Pána Ježiša Krista, potrebujeme rozlišovať Božiu prítomnosť vo svojom vlastnom živote. Posilňujme svoje osobné presvedčenie. Dôveryhodnosť získame, keď budeme svedčiť o tom, že Kristus má skutočnú premieňajúcu moc.

2) Druhou zásadným prvkom odpovede na Ježišov príkaz svedčiť je **rozum.** Spomeňte si na prechádzky so svojimi deťmi, keď boli malé. Zastavili sa a nechceli ísť ďalej. Požiadali sme ich, aby s nami kráčali ďalej, no ony by radšej išli svojou vlastnou cestou. Aký poklad rozumu - dôvtipu a inteligencie ste museli použiť, aby sme ich udržali v putovaní naplánovaným smerom. Napríklad pri túre vyššie v horách, odkiaľ nebolo ľahké vrátiť sa do východiskového bodu.

Ani **Ježiš nenecháva svojich učeníkov bez rozumu.** Pripravuje ich na ich budúce svedectvo. **Pripomína im výroky Písma svätého:** „⁴⁴*Toto sú moje slová, ktoré som vám hovoril, keď som bol ešte s vami, že sa všetko musí splniť, čo je napísané o mne v zákone*

Mojžišovom, v prorokoch a v žalmoch. ⁴⁵ Vtedy im otvoril rozum, aby pochopili Písma. ⁴⁶ Riekol im: Tak je napísané, že Kristus musel trpieť a na tretí deň vstať z mŕtvych ⁴⁷ a že sa musí kázať v Jeho mene pokánie na odpustenie hriechov všetkým národom.“

Aby sme mohli vydávať svedectvo, potrebujeme poznať Bibliu a našu vieru - mať o nich a v nich jasno. Prehlbujme teda svoje vedomosti v tejto oblasti, uvažujme o tom, čo počúvame na Službách Božích, čítajme Bibliu a dobrú kresťanskú literatúru.

To, aký dôležitý je tento bod, si uvedomujeme pri vyučovaní žiakov a konfirmandov, ale aj pri stretnutiach s ľuďmi. Raz ma jeden pán viezol autom a opýtal sa ma: „Naozaj veríte tomu, čo hovoríte?“ Alebo mladí ľudia sa niekedy pýtajú? „Ako si môžeme byť istý tým, čo nám hovoríte? Prečo by malo byť kresťanstvo lepšie ako iné náboženstvá?“ **Iba vtedy, keď si človek nájde čas na prehĺbovania svojej viery a kresťanského poznanie, keď nie je lenivý v premýšľaní a študovaní, dokáže zaujať, osloviť súčasníkov, stať sa dôveryhodným Kristovým svedkom.**

3) Tretím kľúčovým prvkom v odpovedi na Ježišov príkaz byť Jeho svedkami je **vytrvalosť**. Tá je v súčasnosti zriedkavá, temer „vyhynutým druhom“. Už v Novej zmluve k nej boli veriaci povzbudzovaní (čítaj: Židom 10, 36; Lukáš 21, 19). Terajší politici sa vzdávajú svojho presvedčenia pri najmenšej kritike. Menia ho podľa nálad v spoločnosti a percent vo volebných prieskumoch. Zabúdajú, že jestvujú videá, kde si možno porovnať, čo hovorili pred krátkym časom a čo teraz. Vedúci predstavitelia školstva ustupujú, keď sú pod tlakom. Dokonca aj niektorí lekári podávajú nevhodné lieky, ak na tom ich pacienti trvajú. Nazýva sa to vraj dialóg, ale v skutočnosti je to skôr vzdanie sa vytrvalosti v dialógu, rýchle opustenie svojho presvedčenia.

Ježiš sám čelil odporu a musel byť vytrvalý. Napr. v Ján 6, 66 čítame, že mnohí z Ježišových učeníkov odišli od Neho a nechodili viac s Ním. Pán Ježiš sa vtedy spýtal dvanástich: „**Či aj vy chcete odísť?** Odpovedal Mu Šimon Peter: Pane, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš, a my sme uverili a poznali, že Ty si (Kristus), ten Svätý Boží“ (J 6, 67 - 69). **Svedectvo nikdy neprebíha hladko a bez zápasu.** S vytrvalosťou však človek prináša

svetlo, ktoré skutočne osvieti tých, ktorých nám Pán Boh pošle do cesty.

Budme presvedčení, rozumní a vytrvalí.

Nech Ježišovo zmŕtvychvstanie, možnosť mať Boha, ktorý nás sprevádza v tomto živote a vedie do života večného, urobí **našu vieru presvedčenou a presvedčivou.**

Nech **premýšľanie** o večných pravdách, hľadanie odpovedí na duchovné otázky, počúvanie Kristovho učenia osvieti náš **rozum**. Nech nás urobí nápaditými a pomôže nám nájsť mosty, ktoré spájajú Božie poslanstvo s očakávaniami ľudí našej doby.

Napokon, nech nás **vytrvalosť** urobí hovorcami mimoriadnej nádeje, ktorú máme v Kristovi (čítaj: Rímskym 5, 1 - 6; 1. Petra 1, 3 - 4).

Áno, budme presvedčení, rozumní a vytrvalí. Takto zostaneme mladí. Ako povedal generál MacArthur - muž, ktorý 2. septembra 1945 prevzal od ministra zahraničných vecí Japonska a náčelníka generálneho štábu tejto krajiny kapituláciu Japonska, čím skončila 2. svetová vojna: „**Ste takí mladí, aká je vaša viera. Takí starí, ako vaše pochybnosti.** Takí mladí, ako vaše sebavedomie. Takí starí, ako vaša skľúčenosť. Zostanete mladí, kým budete

vnímaví. Ak jedného dňa vaše srdce pohryzie nedostatok presvedčenia a rozumu a zhltnie ho nedostatok vytrvalosti, nech sa Boh zmiluje nad vašou starou dušou.“

Starobe tela nie je možné zabrániť. Kiež nás však Pán Boh ochráni od staroby duše, dá nám milosť **byť presvedčenými, rozumnými a vytrvalými v úlohe, ktorú nám zveril vzkriesený Kristus: Byť Jeho svedkami.** Amen.

*S použitím myšlienok Daniela Gnaegiho: **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár***